

Antoni Quinteiro

“La DOQ Priorat es mou en una idiosincràsia absolutista que no m’agrada”

> **Emprenedor fins el moll de l'os, ha tocat totes les tecles de la seva època. Des que va sortir de la Universitat ha estat empresari, galerista d'art, polític, armador, navegant, amic de grans escriptors i artistes... Autojubilat, torna a les arrels del Priorat on ha plantat olivers i cirerers en homenatge als seus avantpassats**

Vostè hi va néixer a La Figuera?

TATE CABRÉ
LA FIGUERA

Jo vaig néixer a Vilafranca del Penedès durant la Guerra Civil, però la meua mare, Montserrat Juncosa, era de La Figuera, de “Ca'l Jaume, la plaça”. Així que el 1939, amb el meu pare i el meu oncle Jaume, soldats republicans, exiliats a França primer, i tancats a Tarragona després... L'avi ens va baixar a buscar a la meua mare i a mi, de dos anys, a Vilafranca, amb carro des de la Figuera!

Es va criar al poble?

Sí, fins als 10 anys, quan vam anar a viure a Reus. El meu pare, que va fer la guerra de xofer, portava el cotxe de línia de La Figuera a Reus, i al poble jo m'ho passava de faula amb la meua colla: l'Andreu, el Figueres, l'Alberto de Ca'l Roé, que després va ser alcalde, el Floreal Sastre –el més pillastre!– el Patró, el Joan del Paleta...

Allò sí que devia ser una bona escola de la vida!

A La Figuera vaig aprendre els valors de l'amistat i de la il·lusió: Caçàvem verders envescant una branqueta i fent que un que en teníem d'engabiats cridés tots els altres que venien a ramats! També anàvem a robar ‘collons de gat’, un raïm primerenc, al Pere l'Albana, un home gros i panxut amb un cinturó molt doble i barretina... I no ens va enganxar mai, pobre home... També

caçàvem merles amb rateres, ara és prohibit!

Molts d'aquells jocs ara són prohibits.

És que allò era la postguerra, duríssima! A banda del Roser i de Sant Pau tot eren trinxeres! Jugàvem a arregar cartutxos, obrir-los i fer-ne petar la pólvora! Quan trobàvem bombes de mà, les llençàvem contra un marge i Pumba!

I els pares no els deien res?

Ni se n'enteraven! Els nens sabíem què havíem de fer i què no. Un dia, estàvem a la plaça i va passar l'alcalde, com si el vegés ara, tot encongit, amb la gorra de vell, i li vam fer la salutació feixista amb el braç alçat, com havíem de fer sempre que el vèiem a ell, el capellà o el mestre. I ens va dir ‘nens, ja no cal que ho feu més això’. Parats, vam anar a preguntar-ho al mestre, que ens va dir ‘no cal que ho feu perquè els aliats han guanyat’. Era l'any 1945. Tothom es pensava que treurien Franco...

Però tot va seguir igual...

En la dura misèria. Vivíem com a l'època medieval, sense electricitat ni telèfon, anàvem amb llums de ganxo a les cases... El pare va patir molt fent de pagès quan va tornar de França, li donaven 17 pessetes al dia i mig litre de vi per tota la família... De vegades ens havíem partit una truita amb espinacs d'un ou tots sis! Els avis, els pares, l'oncle Miquel i jo... Aquella experiència infantil em va servir molt per a superar les dificultats posteriors i fu-

tures a la vida, i també per creure en la il·lusió.

...?

Si llavors m'haguessin dit que jo hauria passat per La Figuera pilotant el meu propi avió hauria pensat que era impossible, un somni! Una utopia! I en canvi ho he fet. Per això crec que les utopies poden fer-se realitat. Per això li dono molt de valor a la il·lusió.

I ara la il·lusió és tornar al camp?

Sí, allà el meu avi m'ensenyava de veremar, de collir olives, de respectar la natura...

I reviu les seves arrels de La Figuera.

Hi acabo de posar una finca en marxa, La Coma, i hi he hagut de plantar olivers i cirerers perquè com que antigament no hi havia vinya, no em donen permís per plantar-ne. En canvi a una altra finca, El Llengoset, on sí que n'hi havia mitja hectària, allí sí que em deixen. I serà garnatxa.

Farà vi amb DOQ Priorat?

A La Figuera no la van integrar dins la DOQ Priorat. Quin greu error! I això que sempre havia vist escrit a les cartes *La Figuera del Priorat!* mai *La Figuera de Falset!* Però tal com van les coses crec que és millor que estigui a la D.O. Montsant perquè té més futur, i el vi a la llarga serà millor que el de la DOQ Priorat, que es mou en una idiosincràsia absolutista que no m'agrada, crec que s'equivoquen.●

FOTO: TATE CABRÉ

El Priorat i els aquarel·listes

Antoni Quinteiro va fundar fa 30 anys la galeria d'art Anqui'ns a Reus, que va arribar a tenir seus a Cambrils, a Salou i a Tortosa i que recentment ha obert la galeria Artloft, dedicada a l'art contemporani. De la seva amistat amb tres dels artistes de la galeria que van pintar el Priorat, com Ceferí Olivé, Morató Aragonès o Martínez Lozano, n'extreu les visions pictòriques respectives:

En Ceferí Olivé, un gran aquarel·lista! Era reusenc, però era ruralista, solia posar a quasi tots els seus quadres de pobles un gos amb la cua ben alta! Era un pintor classicista, i m'agradaven molt les seves aquarel·les de ceps marró fosc contrastat amb verds intensos.

En canvi, la visió del Priorat d'en Morató Aragonès és en tons blaus, i igualment m'entusiasma. També el pintava en ocres i marrons, però potser impacten més els blaus, aquells quadres del Montsant! Crec que en Morató era cubista. Un cubista amb molta classe. Ho reafirmo. En ell tot era quadriculat.

Martínez Lozano també era una aquarel·lista magnífica, el pintor-pintor per excel·lència, potser l'últim clàssic! Representant de l'escola de Cadaqués. Potser és més conegut per la seva relació amb Montblanc, però la seva dona era de Bellmunt del Priorat, i les seves visions del Priorat i de la Terra Alta són és molt personals. Excel·lent!